

เทศน์เช้า วันที่ ๘ พฤษภาคม ๒๕๕๒

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

วันนี้วันวิสาขบูชา วันที่พระพุทธเจ้าประสูติ ตรัสรู้ ปรีชาญาณ วันนี้เป็นวันเกิดของศาสนา เพราะวันนี้ เห็นไหม เราทำบุญวันเกิดกัน เราทำบุญบริษัทกัน เราทำบุญทุกอย่างเลย แต่วันนี้เป็นวันเกิดของศาสนา ศาสนาพุทธเกิดวันนี้ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้คืนนี้ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรม ถ้าไม่ตรัสรู้ธรรม ธรรมะไม่เกิด

วันนี้วันเกิดของศาสนา พอวันเกิดของศาสนา นี่เป็นเรื่องของศาสนา ชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ เกี่ยวอะไรกับเราล่ะ? เราเป็นมนุษย์เกี่ยวอะไรกับศาสนา ถ้าไม่มีศาสนานะ มนุษย์นี้เหมือนกับสัตว์ มันเอาโรคเอาเปรียบกันนะ สัตว์เวลามันทำร้ายกัน มันทำร้ายแค่ชีวิต มนุษย์เวลาทำร้ายกันนะ มันทำร้ายกันเจ็บปวดข้ามภพข้ามชาติ อาฆาตมาดร้าย ผูกพยาบาทกันไปตลอด

แต่ถ้าตัวศาสนามันทำให้หัวใจร่มเย็นเป็นสุข ทำให้หัวใจนี้ไม่เบียดเบียนกันจนเกินไป นัก แต่คนมีกิเลสโดยธรรมชาติ ธรรมชาติของคน คนที่เกิดมานี้มีวิชาติดมาในหัวใจ อวิชา ตัวนี้มันอหังการ มันว่ามันทำได้ มันว่ามันรู้ มันว่ามันเหนือคนไหน แต่เวลาเจ็บ เวลามันให้ผลของมันนะ กัมมะพันธุ กัมมะปฏิสะระโณ กรรมเป็นเผ่าพันธุ์ นี่มันมีการกระทำ มันมีเผ่าพันธุ์ มันมีการกระทำของมันมา เห็นไหม แต่ตัวศาสนานี้ตัวจะมาเจือจาง ตัวจะมาทำให้คนดีขึ้น

คนมาวัดมาวา นี่วัดอาวาส ถ้าเราออกไปวัดมันก็เหมือนบ้านเรานั้นแหละ บ้านเราก็มีอิฐ หิน ทราช ปูน เหมือนกัน มันเป็นการก่อสร้าง เราสร้างบ้านเราวิจิตรพิสดารยิ่งกว่าวัดอีก วัดมันก็มีอิฐ หิน ทราช ปูน เหมือนกัน แต่วัดมีผู้ทรงศีลใจ มีผู้ทรงศีล มีภิกษุ มีผู้ประพฤติปฏิบัติธรรม นี่เราไปวัดๆ เพราะผู้ที่ประพฤติปฏิบัติ ข้อวัตรปฏิบัติอันนั้นมันเป็นวัตร

วิภูษะ วัตรปฏิบัติ เห็นไหม ปฏิบัติเพื่ออะไร? เพื่อเป็นคุณงามความดี เราไปวัดนี้เราไปวัดตรงนั้นแหละ เราเข้าไปวัดแล้วเราพอใจไหม? มันอึดอัดขัดข้องไปหมดนะ เวลาไปวัด เราคิด

ว่าไปวัดนี้วัดต้องบริการเรา วัดไม่ใช่โรงแรมนะ โรงแรมไปนี่เขาบริการเราอย่างดีเลย แต่วัดนี้เขาไปวัดใจเรา วัดเพื่อไปขัดเกลา เรามาวัดเพื่อขัดเกลาเรา เราต้องมาทรมานเรา

ทรมานใคร? ทรมานอวิชาไง ทรมานตัวตน ทรมานตัวทิฐิฐิมานะในหัวใจ "ไอ้ตัวทิฐิฐิมานะในหัวใจมันทำให้เราทุกข์ยาก ถ้าไม่มีทิฐิฐิมานะ ไม่มีเรานะ ความคิดมาจากใคร? ความคิดความรู้สึก ความสุข ความทุกข์ มันมาจากไหน? ความสุข ความทุกข์ มันมาจากใจทั้งหมด แล้วตัวใจตัวนี้มันไม่มีใครควบคุมมัน ไม่มีใครดูแลมัน พอไม่มีใครดูแลมันก็ปล่อยไปเหมือนสัตว์ไม่มีเจ้าของ แต่ตัวศาสนานี้ตัวทำให้สัตว์มีเจ้าของใจ หัวใจมีศาสนา มีศีล มีธรรม เจ้าของคือศีลกับธรรมมันเข้าไปสถิตในใจ

ผู้บรรลุธรรม นี้ใจเป็นธรรมๆ ใจมันเป็นธรรม เนื้อของธรรมมันอยู่กับธรรม มันทำความชั่วไม่ได้ แต่ใจเราไม่เป็นธรรม ถ้าใจเป็นธรรมทำไมมันให้ผลเป็นความทุกข์กับเรา ผลที่มันเหยียบย่ำหัวใจนี้ใครให้ผล อวิชา กิเลสตัดหาความทะยานอยากมันให้ผลกับหัวใจเรา เห็นไหม มันเหยียบย่ำหัวใจเราอยู่นี่

วันนี้วันเกิดของศาสนา ศาสนามีประโยชน์กับที่นี้ นะ ศาสนาทำให้คนร่มเย็นเป็นสุข ศาสนาทำให้ปุถุชนกลายเป็นอริยบุคคล ศาสนาทำให้หัวใจที่มันเวียนตายเวียนเกิดนี้ จนมันไม่เวียนตายเวียนเกิดได้ จนมันมีความสุขในตัวของมันเองได้ ไม่มีใครทำได้! ในโลกนี้ไม่มี มีแต่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้เองโดยชอบเท่านั้น มีพระพุทธเจ้ากับพระปัจเจกพุทธเจ้าที่ตรัสรู้เองโดยชอบ

เราเป็นสาวก สาวกนะ พระพุทธเจ้าฝากศาสนาไว้ เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะปรินิพพาน เห็นไหม บอกพระอานนท์ว่า

“อานนท์ เราบอกเธอแล้วไม่ใช่หรือ ว่าสิ่งใดสิ่งหนึ่งมีการเกิดขึ้นเป็นธรรมดา สิ่งทั้งหลายต้องดับเป็นธรรมดา เราตถาคตก็ตั้งสิ้นสุดไปในคตินี้”

นี่ตรัสรู้ เห็นไหม วันประสูติ ตรัสรู้ ปรินิพพาน

“เราก็ต้องตายไปในคตินี้” เห็นไหม เพราะร่างกายมันเป็นเรื่องของความชราคร่ำคร่าไป แต่ศาสนานี้ฝากไว้กับใครล่ะ? ฝากไว้กับภิกษุ ภิกษุณี อุบาสก อุบาสิกา พระพุทธเจ้าฝากศาสนาไว้กับเรา

นี่วันนี้เป็นวันเกิดของศาสนา แล้วองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าฝากศาสนาไว้กับเรา ศาสนามันก็มีแต่รูปแบบ คุณอาหารที่เราไปติดกันแต่ภาชนะไง เราไปติดกันแต่ถ้วย โถ โอชาม สวยไปหมดเลยนะ แต่อาหารมันกินได้หรือไม่ได้ยังไม่รู้

นี่ก็เหมือนกัน ศาสนามีแต่พิธีกรรมไง จัดประชุมๆ นั่นนะสิ่งที่ประชุมกัน แล้วเราฟังนะ มันฟังไม่ได้ เวลาประชุมกันนี่ เวลาเขากลับกันไปเขาให้สัมภาษณ์นะ

“สงสารมาก เมืองไทยเป็นเมืองพุทธศาสนา แต่คนไม่สนใจในศาสนา เมืองไทยนี้”

ไม่มาดูพระปฏิบัติบ้างนี่ ว่าพระปฏิบัติเขาอยู่ในป่าในเขานะ นี่ไงเขาไม่คิดในภาชนะไง เขาคิดในเนื้อหาสาระ เนื้อหาสาระของศาสนา เนื้อหาสาระของหัวใจ เนื้อหาสาระนี้คือ สมภาณี ปัญญา มันอยู่ที่ไหน? ในตำรามันมีแต่ชื่อทั้งนั้นแหละ เอาชื่อมันมาอวดกัน คือ สมภาณี ปัญญา คือ สมภาณี ปัญญา.. คือ สมภาณี ปัญญา มันถือปิ่นจะยิงกันอยู่นั่นนะคือ สมภาณี ปัญญา

คือ สมภาณี ปัญญา ถ้ามันมีสมภาณีอยู่ที่หัวใจมันต้องร่มเย็นดี หัวใจมันต้องอยู่ของมันได้ดี ถ้าหัวใจมันอยู่ของมันดี นี่คือ สมภาณี ปัญญา มันอยู่ที่นี้ ถ้าคือ สมภาณี มันเกิดมาจากไหน? คือ สมภาณีนี้ ถ้าไม่มีสติสัมปชัญญะ ถ้าไม่มีสตินะ สติด้วยบังคับความคิดเรา ถ้าไม่มีสติสัมปชัญญะ นี่คือ สมภาณี ปัญญา มันจะมาจากไหน? ถ้ามีสติขึ้นมากคนจะทำชั่วไหม?

เราจะทำอะไรก็แล้วแต่ ถ้ามีสติเราจะไม่ทำอะไรเลยที่เบียดเบียนคนอื่น เพราะการที่เบียดเบียนคนอื่น ถ้ามีสติสัมปชัญญะนะ การเบียดเบียนคนอื่นคือการทำลายเรา การทำลายเรา นะ คนชั่ว คนที่ทำลายคนอื่นตลอดเวลา ชื่อเสียงของเขาจะเหม็นฟุ้งไปตลอดเวลา นี่เขาทำลายใคร? เขาทำลายตัวเขาเองนะ เพราะตัวเขาเองเกียรติศัพท์เกียรติคุณมันไปในทางลบหมดเลย

นี่จะเอาชนะเขาไง มันเบียดเบียนเราก่อน เบียดเบียนเราก็ทำร้ายเรา ทำร้ายเรา ทำร้ายทำไม ทำร้ายตัวเจตนา เห็นไหม เราจะทำอะไรก็แล้วแต่เราต้องมีความคิด มีความตั้งใจ มีเจตนา ที่จะทำลายเขา ทำลายเขามันก็เท่ากับทำลายตัวเอง แต่มันไม่รู้หรอก เพราะถ้าตัวศาสนาเข้าไปนี่ มันมีสติ มันมีสัมปชัญญะ มันรู้จักตัวของมันเอง ถ้ารู้จักตัวของมันเอง มันจะทำลายเขามันก็ทำลายเราก่อน เพราะเราต้องคิด ต้องวางแผน

คุณิเราจะทุจริต เราจะทำอะไรกัน เราวางแผน เราต้องหลบๆ ซ่อนๆ นี่มันทำลายตัวมันเองตลอดคนนะ แต่มันไม่รู้ มันไม่รู้เพราะมันไม่มีศีลไม่มีธรรมในหัวใจ เห็นไหม แต่ตัวศีลตัวธรรม

มันยังตรงนี้ มันไม่ให้คิดทำลายเขา เพราะการคิดทำลายเขานี้มันทำลายตัวมันเองก่อน มันทำลายหัวใจให้เราร้อน มันทำลายตลอดเวลา นี่ตัวศีลธรรม ถ้าตัวศีลธรรมมันเกิดขึ้นมาในหัวใจ แล้วชาวพุทธ ภิกษุ ภิกษุณี อุบาสก อุบาสิกา จะมีความร่มเย็นเป็นสุขขนาดไหน?

นี่ใจเนื้อหาสาระมันอยู่ที่นี้ เนื้อหาสาระมันอยู่ที่อาหาร ไม่ได้อยู่ที่ภาชนะ เนื้อหาสาระมันไม่ได้อยู่ที่พิธีกรรม มันไม่ได้อยู่ที่สิ่งที่เป็นวัตถุสวยๆ งาม วัตถุ เห็นใหม่ สร้างกันเต็มที่เลย ไปวัด วัดอยู่ที่ไหน? วัดมันอยู่ในหัวใจของสัตว์โลกนะ วัดมันอยู่ในหัวใจของบริษัท ๔ วัดอยู่ในหัวใจของครูบาอาจารย์เรา นี่เนื้อหาสาระมันอยู่ที่นี้ละ ถ้าเนื้อหาสาระมันอยู่ที่นี้ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้อยู่โคนต้นโพธิ์

ครูบาอาจารย์ท่านบอกหัวใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรมขึ้นมา อันนั้นนะมันเป็นธรรม เนื้อหาสาระมันอยู่ที่หัวใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แล้วองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็เล่านิทาน สิล สมาธิ ปัญญา นี่เล่านิทาน แต่นิทานนั้นใครไปทำความเป็นจริงขึ้นมา มันจะได้ผลตามความเป็นจริง แต่พอองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเล่านิทานนะ สิ่งที่พระพุทธเจ้าเล่าเป็นกิริยาทั้งหมด พระไตรปิฎก คำสอนนั้นแหละบอกชี้ทางเข้ามา

แล้วเราไปศึกษานิทานขึ้นมา เห็นใหม่ วัฒนธรรมมาจากไหน? นี่เวลาเถรวาทๆ เราถือตรงองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า วัฒนธรรมของเขา คุณเถรวาทมันก็มีแต่ตาน้ำ ตาน้ำคือสิ่งที่เกิดขึ้นมาจากองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า นี่ออกมาเป็นแม่น้ำ แม่น้ำมันก็ผ่านไป คุณแม่น้ำโขงมันผ่านมาก็ประเทศ เวลานั้นผ่านไปตามโตก ตามหน้าผาชัน มันเกิดน้ำตก มันเกิดสิ่งต่างๆ เราก็ไปทิ้งกับสิ่งที่มันเกิดขึ้น

วัฒนธรรม ประเพณี เห็นใหม่ คุณสิ่งที่เวลาเขาไปในลัทธิต่างๆ นี่ทำกันไป เราก็ไปต้นตอต้นกับสิ่งที่น้ำมันไปตกในโตก ไปตกในต่างๆ เราก็ไปต้นตอ อันนั้นมันมาจากไหน? ต้นขี้มันมาจากองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านะ ทุกอย่างนี้ แม่น้ำทั้งสายมันมาจากตาน้ำนั้น ตาน้ำนั้นคือองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ถ้าเราเข้าไปถึงตาน้ำนั้น เราเข้าไปถึงต้นขี้ของศาสนา สิ่งที่เกิดมาเป็นแม่น้ำนั้นเราไปต้นตอกับอะไร? นี่แม่น้ำนี้มาจากไหน? สายน้ำนี้มาจากไหน? เราก็ทำวิจัยกัน เราค้นหาต้นน้ำมัน

นี่ก็เหมือนกัน ศาสนานี้มาจากไหน? วันนีวันเกิดพุทธศาสนาไป พุทธศาสนาสอนที่นี้ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ครูบาอาจารย์ของเราสอนที่นี้ สอนให้เราทำคุณงามความดี คุณ

งามความดี ทำความดีเพื่อความดี อย่าไปคิดว่าทำคุณงามความดีเพื่อใคร? ถ้าทำคุณงามความดี เพื่อให้ความดีตอบสนองนะทุกข์ตายเลย

เวลาครูบาอาจารย์ของเราอยู่ในป่าในเขา เห็นไหม นั่งสมาธิภาวนาอยู่ในป่าคนเดียว นี่ แล้วก็คิดกันว่าเอาคุณงามความดี เพราะครูบาอาจารย์เรามีชื่อเสียง เราก็จะไปอยู่ป่าๆ กัน สัตว์ป่ามันก็อยู่ในป่า สัตว์ป่ามันอยู่ในป่าตั้งแต่เกิดจนตาย สัตว์ป่ามันก็คือสัตว์ป่านั้นไง เพราะมันเป็นเดรัจฉาน แต่ของเรานี่เป็นมนุษย์นะ เราเป็นมนุษย์เราเข้าไปในป่าเพื่ออะไร? เพราะเข้าไปในป่ามันจะเกิดวิตกกังวล มันจะเกิดความทุกข์ยากในหัวใจทั้งหมดเลย

เราเข้าไปเพื่อตัดแปลงหัวใจของเรา เราเข้าไปเพื่อค้นคว้าสัจจะความจริงจากใจของเรา ถ้าใจของเรามันเข้าไปเอาป่าเอาเขา เอาความวิตกกังวล เอาสิ่งที่เป็นความกลัวนั้นตัดแปลงหัวใจของเรา ตัดแปลงหัวใจของเราให้มันเข้มแข็งขึ้นมา สิ่งต่างๆ ที่เป็นความวิตกกังวล ความกลัว ไม่มีสิ่งใดๆ ในโลกไม่มีอะไรเลยถ้าหัวใจมันไม่กลัว หัวใจไม่สร้างภาพ หัวใจไม่คิดถึงผี ไม่คิดถึงสิ่งต่างๆ หัวใจจะไม่มีอะไรเลย

นี่หัวใจมันสร้างหมด กิเลสมันสร้างหมดใช่ไหม? นี่เราเข้าไปเข้าเขาไป เห็นไหม ทำความดีเพื่อความดี ไปอยู่ในป่าในเขา อยู่คนเดียวมันทุกข์ยากอยู่ทำไม? หลวงปู่มันตั้งแต่วางจนวันท่านปรินิพพานไปเลย ท่านอยู่ในป่าในเขาตลอด เห็นไหม ถ้าพูดถึงวัตถุประสงค์ท่านเป็นคนที่ไม่ได้ออกมาสังคมกับโลกเลย ท่านจะไม่ได้สิ่งต่างๆ ที่เป็นเทคโนโลยี สิ่งที่เป็นความเจริญรุ่งเรืองสมัยปัจจุบันนี้เลย แต่ในหัวใจของท่าน ธรรมนะ ธรรม สภาวะธรรมในหัวใจของท่าน ท่านจะเป็นประโยชน์มาก นี่เนื้อหาของสาระของศาสนา

วันนี้วันเกิดของศาสนานะ แต่ให้มันเกิดขึ้นมาในหัวใจของเรา ให้เรามีสติสัมปชัญญะ เราเป็นเจ้าของพุทธศาสนา ภิกษุ ภิกษุณี อุบาสก อุบาสิกา เราเป็นชาวพุทธ เราเป็นเจ้าของศาสนา แต่แม้แต่บรรจุกัณฑ์มัน ภาชนะมันก็หาไม่เจอ แม้แต่คำสอนนะ แม้แต่คู่มือเอาข้าวมาให้กิน ยังไม่มีช้อน ยังไม่มีอะไรไปเปิบมันเลย

นี่ศาสนาพุทธ พระพุทธเจ้าวางไว้เลย หลักการวางไว้เลย แต่เราทำกันไม่ได้ พอทำกันไม่ได้ก็ไปตีตื้นตื้นกับบรรจุกัณฑ์ ตื้นตื้นกับสิ่งที่เป็นประเพณี วัฒนธรรม แล้วก็ตีตื้นตื้นกันไป ศาสนาอันนั้นเจริญกว่า พิธีกรรมอันนั้นใหญ่โตกว่า พิธีกรรมอันนั้นหลังกว่า ใจของเราไม่มีอะไรเลยนะ

คนที่ไม่มีอะไรเลยนี่มันมี เพราะคนที่ไม่มีอะไรเลย ทำไมเขาดำรงชีวิตได้ นี่คนที่ไม่มีอะไรเลย เห็นไหม ไม่เอาสิ่งใดๆ เลย แต่รู้ทั้งหมด รู้เท่าทันกับประเพณี วัฒนธรรม นั้นมันเป็นเรื่องรักษาศาสนาไว้

ประเพณี วัฒนธรรม มันมาจากไหน? มันมาจากหัวใจของคน.. ประเพณี วัฒนธรรม มาจากไหน? มาจากครูบาอาจารย์ หรือวัฒนธรรมที่เขาตกผลึกกันมา แล้วเขาชี้ไปที่ไหนล่ะ? เขาชี้ไปแต่ความร่มเย็นเป็นสุขทั้งนั้นแหละ เขาชี้ไปในหัวใจทั้งหมด แต่เราไปตื่นตื่นกันแต่ข้างนอก เห็นไหม ดูอย่างประเพณีสงกรานต์ สงกรานต์เขาให้มิกัตถุญญกตเวที เคารพผู้ใหญ่ แต่เราก็ไปสงกรานต์ อ้าว.. สาคน้ำเล่นกัน

นี่มันไหลไปตามโลก ไหลไปหมดเลย แล้วเราจะเอาหลักเกณฑ์อะไรกัน แล้วชาวพุทธนี้ผู้ใหญ่ ผู้เฒ่าผู้แก่ในสังคมไม่เป็นหลักเป็นเกณฑ์ ปล่อยให้สังคมมันชักนำกันไป ผู้เฒ่าผู้แก่จะถ้าเข้าใจศาสนาแล้วยืนไว้นะ ให้พุทธศาสนามีคุณค่า คนจะตื่นตื่นกับสิ่งใดให้เขาตื่นตื่นกันไป

ประเพณี วัฒนธรรม วันนี่วันสำคัญทางพุทธศาสนา รัฐบาลบอกให้ทำบุญกุศล เราทำบุญกุศล เห็นไหม มันเสียสละ เด็กจะรู้หรือไม่รู้ก็แล้วแต่ มีการเสียสละ มีการกระทำ มีการเคลื่อนไหว มีการเคลื่อนไหวมันต้องมีเหตุมีผลตอบสนองมา ตอบสนองมานะ เรื่องนี้มันเป็นเรื่องให้หัวใจมันมีการเคลื่อนไหว ไปวัดไปวาได้ฟังธรรม

ธรรมนี้ เทศนาว่าการนี้เป็นธรรม ธรรมคือเตือนสติใจ สิ่งที่ไม่เคยได้ยินได้ฟัง สิ่งที่ได้ยินได้ฟังแล้วตอกย้ำมัน ตอกย้ำมันแล้วตั้งสติ เราจะเอาอะไร? เราเกิดมานี้ทุกข์ไหม? แล้วครูบาอาจารย์ท่านสะกิด เวลาฟังธรรมมันสะกิดหัวใจเรา แสงใจดำให้รู้จักตัวตนของเรา

สิ่งที่แสวงหา แสวงหาเพื่อใคร? แล้วสิ่งที่เราได้มาเป็นประโยชน์ความจริงไหม? แล้วครูบาอาจารย์ของเราอยู่ในป่าในเขา ท่านบวชมาตั้งแต่เป็นฌรจนท่านสิ้นชีวิตไป ท่านมีความสุขอะไร? ท่านทำไมอยู่ของท่านได้ แล้วทำไมเราต้องมาทุกข์มายากขนาดนี้ ทำไมเราจะต้องมาตื่นตื่น?

เอามาเทียบเคียงนะ มีสตินะ แล้วมันจะมีมุมมอง มีความคิด ทำให้ชีวิตเรามีทางออก ไม่ใช่ชีวิตเราอันธูแล้วก็ทุกข์อยู่คนเดียวมันล่ะ จมอยู่กับความทุกข์มันล่ะ ถ้าศาสนาชี้ถึงทางออก

นะ ทางออกของความคิด ทางออกของชีวิต ทางออกทุกๆ อย่าง ทางออกถึงที่สุดไม่กลับมาเกิด
อีกเลย จะไม่กลับมาเกิดในโลกนี้อีกแล้ว

เกิดในโลกนี้เกิดมาจากพ่อจากแม่ เกิดมาจากกาม แล้วจะพ้นออกไปจากกามให้ได้ด้วย
การกระทำของเรา แล้วมันพ้นอย่างไร? มันมีวิธีการไปได้ ถ้าไม่มีวิธีการไปได้ ศาสนานี้ ๒,๐๐๐
กว่าปีมันต้องพิสูจน์ได้ ถ้ามีการโกหกมดเท็จ ๒,๐๐๐ กว่าปีนี่ต้องมีการพิสูจน์ มีการชี้
ข้อบกพร่องของศาสนานี้ได้

ศาสนาพุทธเราไม่มีใครสามารถชี้ข้อบกพร่องเลย มีแต่ใครประพฤติปฏิบัติเข้าไปแล้วจะ
กราบองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าด้วยหัวใจทั้งนั้นแหละ กราบด้วยหัวใจ ทำไมพระพุทธเจ้า
รู้ได้อย่างไร? ทำได้อย่างไร? ใ้สิ่งที่ลึกลับมหัศจรรย์ในหัวใจ มันล้างให้สะอาดได้อย่างไร? แล้ว
มันล้างให้สะอาดได้เพราะอะไร เราก็ทำกันไม่ได้

นี่ธุดงค์วัตรก็ทุกข์ นั่งสมาธิก็ทุกข์ ไปป่าก็ทุกข์ ทำอะไรก็ทุกข์.. มันก็ทุกข์นะสิ เพราะ
กิเลสมันโดนจับมาซึ่งพรีด กิเลสอยู่ที่ตัวมัน มันเอาเปรียบตลอดเวลา แต่พอมีธรรมะ พอเรา
ศรัทธาในศาสนา เราศรัทธาในศีล สมาธิ ปัญญา เราจับมันมามัดไว้ พอจับมันมามัดมันก็คืนรน ก็
บอกว่าทุกข์ๆ ก็จับกิเลสมันมามัดไว้ทำไมจะไม่ทุกข์ แล้วจะสู้กับมัน จะทำลายมัน ตั้งสติแล้วเรา
เอาตัวเรารอดได้ เอวัง